

10 — Slepac

Počeli su da ga zezaju sinusi. Kao i uvek pre peščane oluje. Krene sa bolom oko očiju, potom se proširi na slepoočnice. Bol prati obavezna nervoza koja umine tek kad probadanje u glavi prestane, što obično bude za pet-šest sati.

Pogledao je u kalendar, ko zna koji put danas. Još tačno devedeset četiri dana do odmene. Devedeset četiri dana, u zagušljivoj kontrolnoj stanici od sedamdeset kvadratnih metara, na ovom sveže teraformiranom izbljuvku od planete. Teraformiranom? Kako se ne smejati od muke? Vreli vetrovi, oluje koje nanose pesak oštar kao gvozdeni opiljci. Vazduh, ređi od pišaćke posle dvogodišnje hibernacije. I isto tako kiseo.

I rudnik, blagosloveni robotizovani rudnik po kome je planeta i dobila maštovito ime-Rudnik. Nekada su četiri čoveka činila polugodišnju smenu u stanici, pa i onda je bilo teško ne ujedati kolege nakon tri meseca. Pre dve godine Agencija je procenila da će rezerve iridijuma potrajati manje od deset godina. Trojica iz smene proglašena su tehnološkim viškom i vraćena na Mitridat. Imao si sreće, Simone Stankiću, rekao mu je šef. Ostaješ.

„Čoveče, kako me ubolo“, nasmeja se. Od muke, naravno. Ona trojica će hladiti jaja, trošeći sasvim solidne otpremnine, dok će on sušiti zube ovde još osam polugodišnjih smena, sam kao avet.

Dobro, ne baš sasvim sam.

„Mala!“, povika. Jače je od mene, tutnjilo mu je po mozgu. Zašto sebe lagati? Odlučio je: premalo zadovoljstva bolje je od ni-malo.

Ušla je u kancelariju odevena u radnički kombinezon. Kako ga je nekad palilo to izdanje. Savršeno prljave kose, kože prepune sitnih ožiljaka i opekotina koje joj je darovao.

Poklon Agencije, tačnije Odseka za psihičku stabilnost zaposlenih. Načelnica OPSZ-a, njegova školska drugarica Saška Vilovski poslala mu je najglupljeg mogućeg androida, nesposobnog za bilo kakvu simulaciju osećanja i užitaka. Sedam ili osam puta se zarekao da je više neće ni pipnuti. Osam ili devet puta je pogazio reč.

Zapalio je cigaretu. „Voliš li me?“

„Volim te.“ Naravno.

„Zato što sam visok 163 santimetra?“ Postajao je sve nervozniji, bolelo je kao da su se neki patuljci ukopali u slepoočnicama i tukli čekićima.

„Da. Volim tvoja 163 santimetra.“

„Zato što sam debeo i ćelav?“ Mozak mu je bičevao plameni bol u jednakim intervalima. Opet je osećao neodoljivu želju da se iskali na njoj.

„Da, srećo.“ Može li gore...

U stvari, shvatio je da ga nervira manje-više sve što Mala kaže.

„Klekni.“ Sledio je standardni ritual. Ona će to odraditi glupavo mehanički, nakon čega će joj on ugasi dve-tri cigarete na savršenim leđima. Ako bude uspeo da svrši. Ako ne, moraće malo da je zaseca po dugim nogama.

Prvih dana bio je srećan kako se samo može zamisliti, takvo telo mogao je videti samo na reklamama. Bila mu je prva za nje-

govih suvih, čemernih trideset sedam godina. Na Mitridatu nije bilo prostitucije te se ni tako nije mogao omrsiti. Sa zaposlenjem na Rudniku usahnula je svaka nada da će ga žensko oko ugledati. Međutim, kada je pročitao Uredbu o osnivanju OPSZ-a i opis aktivnosti koje su imale za cilj dizanje morala zaposlenih nije više mogao da se smiri.

Brzo je shvatio da mu Mala neće pokloniti ni najmanji uzdah, koliko god se trudio. Cela dva meseca nije mu bilo bitno što mora sam da joj širi noge, da je namešta i okreće kao da je lutka. Divljao je, bio je gospodar. Onda se promenio vremenski ciklus i vratile se peščane oluje, a sa njima rat sa sinusima. Android naravno nije postajao spretniji. Prvi put joj je ostavio ožiljak kada mu je trebalo čitavih petnaest minuta da je namesti za pozu šezdeset devet. Dok se ona pozicionirala njemu se spustio, pa je zblanutu Malu žigosao užarenim francuskim ključem.

Slično će biti i sada, po svemu sudeći. Nije bio ni blizu vrhunca. Cimala je (kao uvek, uostalom) glavom napred-nazad, čvrsto ga držeći u ustima. Izluđujuće identični pokreti, čiji se ritam povremeno poklapao sa udarcima neumornih sinusnih patuljaka.

„Dosta! Diži se!“ Udari joj šamar. Zanela se, ćuteći, ne menjajući izraz lica. Nije bila programirana da priča, samo da odgovara na pitanja. Međutim, umesto da se uspravi i zagleda se u njega praznim pogledom, čekajući naredjenja, legla je na pod i naglo se ukočila kolutajući očima.

Prvi put je nešto samoinicijativno izvela. Barem je tako izgledalo.

Da je pored stanice prošao karneval, Simon ne bi bio toliko šokiran. Ukipljeni android nije prestajao da izvrće beonjače, svo vreme ispuštajući tihi piskavi zvuk, nalik na poludeli Rodeksov brojač. Trajalo je čitav minut, nakon čega je Mala ustala, tako hitro da Simon samo što nije pao u nesvest.

„Redovan godišnji izveštaj. Moj drugi. Stupila sam u službu pre dve mitridatske godine.“

„Šta pričaš ti...Kome izveštaj? O čemu?“

„Agenciji. Molim te da ćutiš. Stiže poruka.“ Na Simonov užas, Maloj se izraz lica izmenio za tren oka. Postao je...odnekud poznat.

„Između smeha i plača, uvek biram prvo. Ti me bar nikad nisi video ozbiljnu, školski.“ Strašno, neumoljivo grlo Saške Vilovski. Na tren je pomislio da pobegne iz prostorije i nadiše se kiseonika iz boce.

„Saška? Mala, šta se dešava?“

„Dešava se razgovor starih drugara, Simone. Ne boj se, preživćeš. Ako budeš brz.“ Opet smeh.

„Ama ne razumem, šta se dešava?“

„Dešava se to da ne voli svako tvoja 163 santimetra, još manje to što si debeo i ćelav. Srećo. Takođe ne volim prozivke da si dobio model BS-DM-1 od mene zato što smo, hm, stari drugovi. A najmanje volim tvoje uništavanje inventara, jer će mene direktor lično jebati zbog toga. Hm?“

Ćutao je kao riba. Kao Mala do maločas.

„Tako sam i mislila. Ovo je najmanje što mogu da učinim za tebe. Mala, dušo-pokreni opciju 44. Simone, imaš 10 sekundi da nestaneš iz sobe.“

„Ma daj, Saška, ovo je neka zajebancija.“

„Možda. Deset, devet, osam...“ Telo androida počelo je da zeleni. Sobu je najednom ispunio užasan smrad. „Sedam, šest, pet...“

Do kraja života se divio sebi i onome šta je izveo za četiri sekunde. Pre eksplozije jasno je čuo Saškin krik: „Još devedeset četiri dana! SREĆNO DRKANJE, ŠKOLSKI!!“